

Желай, но мисли какво ще пожелаешъ.

Нѣкога си живѣлъ единъ беднякъ. Той ималъ две деца: синъ и дъщеря. Нищичко си нѣмалъ. Спѣли по чужди кѣщи. Но веднажъ тѣ срѣзнали единъ благочестивъ пустинникъ. Почнали да го молятъ да имъ помогне. Съжалилъ се надъ тѣхъ, бедняци. Пустинникътъ имъ казалъ кѣде да отидатъ да се помолятъ. Но завършилъ: „Само не забравяйте, че всѣки отъ васъ трѣбва да моли само за едно“.

Тръгнали тримата. Първа стигнала на посоченото отъ пустинника мѣсто девойката и почнала да се моли да стане красива, най красивата на земята. Изпълнена била молитвата ѝ. Напустнала това мѣсто такава красавица, че царьтъ, който случайно минавалъ, като я видѣлъ, веднага се оженилъ за нея.

Баща ѝ, като я видѣлъ, че станала хубавица, разсърдилъ се много. Той се ядосалъ и за това, че тя дълго време се молила, а той трѣбвало да чака. И съ лоши мисли започналъ той молитвата си, и почналъ да се моли, щото неговата дъщеря да се покрие съ рани. И веднага по лицето и по цѣлото тѣло на царицата, неговата дъщеря, се появили рани. Царьтъ я изпѣдилъ и тя станала отново просекиня.

Последенъ почналъ молитвата си синьтъ. Той молилъ Бога за две нѣща: да стане царь и да бжде богатъ.

Ала тази молитва, както ги предупреждавалъ пустинникътъ, не била послушна. И така тримата лоши хора, — баща, синъ и дъщеря, си останали такива, каквито си били: просеци, защото били суетни, завистливи и лакоми. — Ж.